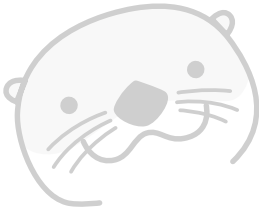

p/cco/lo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เศษเสี้ยวจากแสงจันทร์ ที่ครั้งหนึ่งนั้นเคยเปล่งประกาย

君は月夜に光り輝く + Fragments

ซาโนะ เท็ตสึยะ

เขียน

ปาวัน การสมใจ

แปล

ก ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

การอ่านหนังสือคือความสนุกอันน้อยนิดนับตั้งแต่เข้าโรงพยาบาล

เป็นเครื่องมือที่ช่วยพาฉันออกจากที่นี่ เพื่อไปสู่ที่อื่น

-ซาโนะ เท็ตสึยะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

หลายคนอาจจะเคยจินตนาการหรือถามกับตัวเองว่า หากคนที่รักจากไป ฉันจะมีชีวิตอยู่อย่างไร...

เศษเสี้ยวจากแสงจันทร์ที่ครั้งหนึ่งนั้นเคยเปล่งประกาย เล่มนี้จะเรียกว่าภาคต่อก็ไม่ใช่ ภาคแยกก็ไม่เชิง เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวละครที่อยู่ในนิยายเรื่อง แต่เธอผู้เปล่งประกายได้แสงจันทร์ซึ่งตราตรึงใจผู้อ่านจนได้สร้างเป็นแอนิเมชันฝีมือผู้กำกับชื่อดังคือ โส สัตติภาวะ (ผู้กำกับเรื่อง ตับอ่อนเธอฉันขอฉันเถอะนะ และ ย้อนรัก 100 ครั้งก็ยังเป็นเธอ) จนผู้เขียนต้องเขียนเล่มนี้ขึ้นมา เรื่องสั้นทั้งหลายในเล่มคือชีวิต ความรู้สึก และเศษซากวิญญาณของเหล่าผู้คนที่สูญเสีย บ้างเสียใจจนถึงจุดที่ผลักดันให้ชีวิตเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น บ้างผู้พังจนแทบเอาชีวิตไม่รอด บ้างเปล่าดายจนยากจะทานทน แต่ทุกตัวละครต่างพยายามหยัดเยียนในวิถีทางของตัวเอง ช้าบ้าง เร็วบ้าง แต่ก็ไม่ยากเกินไป

Piccolo อยากเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้ที่เคยผ่านการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักได้มีแรงหยึดยืนและใช้ชีวิตของตัวเองต่อไป พลัดบ้างก็ไม่เป็นไร เสียใจจนแทบเสียนคนก็ช่างปะไร เพราะความเสียใจเป็นของตัวเราอย่างแท้จริง

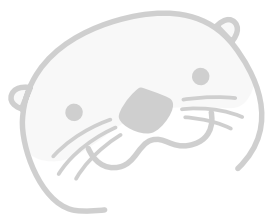

piccolo

สมมติว่าฉันกับเธอ

—

If you can...

ทดลองอ่าน

ฤดูร้อน พวกเราอยู่บนหาดทราย

“ซั๊กคอคแห้งขึ้นมาแล้วสิ”

พอลูกก็เห็นว่าแถวนั้นมีเครื่องขายเครื่องดื่มอัตโนมัติตั้งอยู่ด้วย
เราไปซื้อน้ำมาดื่มกันสองคน

“ต่อไปจะไปไหนดีล่ะ”

ผมถามเธอ

“ตอนนี้อยู่ที่เนินทรายทอดโทริไซ่ใหม่ งั้นที่ต่อไป ไม่ลองไปเที่ยวโต
ดูล่ะ”

เธอพูดราวกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง

“ให้พักบ้างเถอะน่า”

ฤดูร้อนปีนี้ออนเหลือแสน

อุณหภูมิราวสามสิบแปดองศาเห็นจะได้ หากจะทำให้ตายก็คง
ไม่แปลกใจนัก

เธอเป็นคนกล่าวขึ้นว่าอยากเดินทางท่องเที่ยวทั่วญี่ปุ่น

แล้วเราก็ไปปีนภูเขาฟูจิ ภูเขาอาโซะ และไปฮอกไกโดกันมาแล้ว

ถึงจะทำงานพิเศษเพื่อเก็บเงิน แต่ก็ไม่ได้มีเงินทุนมากมาย

ต้องกางเต็นท์นอนตอนกลางคืน

“นอนกลางแจ้งเก่งขึ้นนะ”

เธอกล่าวเหมือนขึ้นชม

“เธอไม่โดนยุ่งกัคนี่นา อิจจาชะมัด”

อีกไม่นานก็ต้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ปิดเทอมฤดูร้อนของมัธยมปลาย ปีสาม มันใช้เวลามาทำอะไรแบบนี่หรือ คิดแล้วก็อดกังวลขึ้นมาไม่ได้

“ถ้าสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ อยากรทำอะไร”

“เรียนละมัง”

เธอทำหน้าที่เหมือนไม่อยากจะ

“ถ้ายังงั้น จะให้ฉันทำอะไรเล่า”

“เที่ยวผู้หญิงอะไรยังงั้นละมัง”

ผมหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาดู

ใน “รายการสิ่งที่อยากทำก่อนตาย” ของเธอ เขียนสิ่งนั้นสิ่งนี้เอาไว้มากมาย

แต่ทั้งหมดนั้นก็กำลังจะจบลงแล้ว

อยากเดินทางท่องเที่ยวทั่วญี่ปุ่น

“ถ้าทั้งหมดนี้จบลงแล้ว...”

ผมอดรันทนไม่ได้

“ก็ลืมมันซะนะ”

“ลืมไม่ได้หรอก”

เข้าวันต่อมา ผมมองดูสมุดบันทึก

ไม่ว่าจะดูสักกี่ครั้งก็ไม่เหลือสิ่งใดตกค้างอีกแล้ว

ทำทั้งหมดแล้ว

คิดแล้วผมก็รู้สึกวูบไหวอย่างประหลาด

ความจริง ผมอยากทำทั้งหมดให้ได้ตอนเธอยังมีชีวิตอยู่

ผมที่จักรยานอยู่พักหนึ่ง แล้วทิวทัศน์ของเมืองอันคุ้นเคยก็เริ่มปรากฏให้เห็น ผมขี่ผ่านหน้าโรงเรียนมัธยม เร่งรีบไปให้ถึงสถานที่นัดหมาย

ปรับเกียร์ให้สูงขึ้น พร้อมยื่นขึ้นถีบจักรยานขึ้นเนิน

พอขึ้นมาพ้นเนินก็เห็นคายามะยี่ห้ออยู่

“เหนื่อยเลยสิ”

คายามะมากับผู้หญิงหน้าใหม่

“ขี่จักรยานเที่ยวทั่วญี่ปุ่นคนเดียวตอนปิดเทอมฤดูร้อนปีสามนี้มันใช่ค่าแรรักเตอร์ของนายอะ”

“หนวกหน้า”

จากนี้ไปจะทำอะไรดีล่ะ

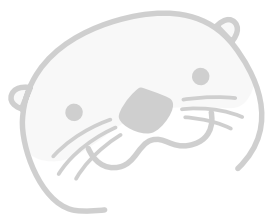
สิ่งที่ผมอยากทำก่อนตายคืออะไรนะ

ทำสิ่งที่อยากทำจริง ๆ อะอะ

คืนวัน
ก่อนที่ฉันจะตายในสักวันหนึ่ง

—

My ending note

กดจออ่าน

ตอนเช้า หลังลืมตาตื่น ยังมีชีวิตอยู่แะะ ฉันคิดราวกับไม่ใช่
เรื่องของตัวเอง

แสงสีขาวยิ่งรุ่งอรุณสดใสส่องพื้นห้องพักผู้ป่วยอย่าง
เยือกเย็น

มีคำกล่าววาทันเข้าจะได้กำไร แต่สำหรับคนป่วยอย่างฉันแล้ว
น่าจะมีแต่ขาดทุนนะ

ไปไหนก็ไม่ได้

ไม่มีอะไรให้ทำ

พอดูนาฬิกาก็เห็นว่าเพิ่งหกโมงกว่า จนกว่าจะถึงเจ็ดโมงเช้า
ซึ่งเป็นเวลาที่ควรตื่นนอน ฉันก็ทำได้เพียงล้มตัวลงนอนอยู่ในห้องพัก
ผู้ป่วยมีตัสลัวแห่งนี้เท่านั้น มีดแบบนี้จะอ่านหนังสือก็ไม่ได้

ในเวลาเช่นนี้ ในเวลาที่ทำอะไรกับ “เวลา ณ ตอนนี้” ที่อยู่
ตรงหน้าไม่ได้ คนเราจะทำได้เพียงตรึกตรองความทรงจำ

แต่กรณีของฉัน ให้นึกย้อนกลับไปก็มีแต่อะไรมีดีมนเท่านั้น

ฉันเข้าโรงพยาบาลตั้งแต่เรียนปีแรกของชั้นมัธยมต้น

ฉันรู้สึกถึงความผิดปกติของร่างกายเป็นครั้งแรกตอนเช้าวันหนึ่ง
ปวดหัวเหมือนหัวจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ แต่ฉันก็ยังฝืนไปโรงเรียน และ

ไปทรุดฮวบลงบนซานซาลาสถานีรถไฟ

ตอนแรกฉันและครอบครัวคิดว่ามีสาเหตุมาจากโรคหัวใจ

กระทั่งผ่านไประยะหนึ่ง ถึงได้รู้ว่าฉันไม่ได้ป่วยเป็นโรคทั่วไป
แบบนั้น

ตระเวนไปหลายโรงพยาบาล จนสุดท้ายจึงได้รู้ชื่อของโรค

โรคเปล่งแสง

โรคประหลาดซึ่งเป็นที่รู้กันว่าไม่มีทางรักษาหาย

เพราะไม่รู้สาเหตุ จึงไม่มีวิธีรักษา

ผู้ป่วยจะสูญเสียกำลังกายไปเรื่อยๆ จนไม่สามารถเดินได้

สุดท้าย หัวใจจะไม่สามารถเคลื่อนไหวได้อีกต่อไป และถึง

แก่ความตายในที่สุด

นอกจากนี้ จุดเด่นของผู้ป่วยโรคเปล่งแสงก็คือความผิดปกติ
ที่ผิวหนัง ตอนกลางวัน เมื่ออาบแสงจันทร์ ร่างกายจะเปล่งแสง
เรืองรอง ในช่วงแรก แสงดังกล่าวจะยังไม่ถึงขั้นสามารถมองเห็นได้
ด้วยตาเปล่า แต่เมื่ออาการหนักขึ้น แสงนั้นจะยิ่งทวีความสว่างขึ้น
ทีละน้อย

ความจริงแล้ว การตรวจว่าเป็นผู้ป่วยโรคเปล่งแสงทำได้ง่าย ๆ
ด้วยการให้อาบแสงที่มีความยาวคลื่นเฉพาะในห้องมืดและถ่ายรูป
เมื่อนำรูปไปวิเคราะห์ก็จะมีผล ฉันเองก็ตรวจด้วยวิธีดังกล่าวถึงได้รู้ว่า
ฉันป่วยเป็นโรคนี้

ฉันจะตายหรือ

ตอนได้ยินเรื่องนั้นครั้งแรกฉันคิดอย่างไรนะ ตอนนั้นจำไม่ค่อย
ได้แล้ว อาจไม่ได้คิดอะไรเลยก็ได้

พอเอาแต่ก้มหน้า ประหนึ่งว่าสูญเสียอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดไป
ขณะที่แม่ก็คล้ายกับใจสลาย เอาแต่พร่ำถามว่า “ทำอะไรไม่ได้เลย

เหวอคะ” ซ้ำไปซ้ำมา ส่วนฉันบอกออกไปว่า “ไม่เป็นไรเหวอคะ”

ทุกคนอย่าทำหน้าที่จริงจังอย่างนั้นสิ

ก็มันทำอะไรไม่ได้แล้วนี่

“หนูไม่เป็นไรค่ะ”

ฉันพูดราวกับกล่าวให้ตัวเองฟัง

ตั้งแต่เริ่มเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล ฉันก็จะอยู่ในโรงพยาบาลแทบจะตลอดเวลา

ไม่เชิงว่าไม่ทำอะไร แต่ก็ไม่ได้มีอะไรให้ทำเป็นพิเศษ

แค่นอนอยู่บนเตียง นาน ๆ ที่ก็ไปตรวจ คุณสันทนา ก็มีแต่คุณพยาบาล คุณหมอ และคุณแม่เท่านั้น

หลังฉันเข้าโรงพยาบาล พ่อกับแม่ก็หย่ากัน ตั้งแต่นั้น พ่อไม่เคยมาเยี่ยมฉันอีกเลย

พ่อกลายเป็นคนที่ “อีกไม่นานก็จะตาย” ฉันก็ไม่ไช่คนปกติอีกต่อไป ดูเหมือนว่าพ่อถูกจัดให้เป็นคนประเภทนั้นไปเสีย ถ้าอย่างนั้นก็ให้ความรู้สึกที่ต่างออกไปทันที กระทั่งใช้ชีวิตในโรงพยาบาลมาพักหนึ่ง ฉันถึงเริ่มสัมผัสเรื่องนั้นได้

ตอนเข้าโรงพยาบาลใหม่ๆ พวกเพื่อนร่วมชั้นยังมาเยี่ยมกันบ้าง พ่อได้ฟังเรื่องเล่าสัพเพเหระว่าใครคบกับใคร หรือมีกิจกรรมอะไรที่โรงเรียนบ้าง ฉันก็เพียงพูดออกไปตามปกติ

“ฉันก็อยากไปเดินทางไกลด้วยจังเลย”

พริบตาตัวเอง บรรยากาศก็เงียบลงทันที

“นั่นสินะ ขอโทษนะที่เล่าอะไรแบบนี้...”

เพื่อนร่วมชั้นทำหน้าที่เหยเกราวกับก่อความผิดร้ายแรง กล่าวขอโทษฉันด้วยท่าทางรู้สึกผิด ส่วนฉันอึ้งไปเลย พูดไม่ออกไปพักหนึ่ง

ฉันไม่ปกตินี่เนอะ

เพราะไม่ปกติ ถึงได้พยายามมีชีวิตอยู่ต่อไปเท่าที่ทำได้

พอมาลองคิดดู คนเรามีชีวิตอยู่โดยถูกคาดหวังให้รับบทบาทอะไรบางอย่าง เช่น ตัวฉันเอง ก่อนป่วยฉันแสดงบทบาทนักเรียน ต้องเรียนบ้างเล่นบ้างตามสมควร เพราะมีบทบาทดังกล่าวโลกถึงหมุนไปตามปกติ เวลาที่ฉันขึ้นมาว่าฉันเองจะสามารถแสดงบทบาทนั้นได้ตรีเปลา่ หรือรู้สึกต่อต้านเพราะคิดว่าบทบาทนั้นคือภาระอันหนักอึ้ง คนเราจะงใจหลีกเลี่ยงหนีจากพฤติกรรมที่ควรทำตามบทบาทนั้น ซึ่งการออกจากบทบาทเช่นนั้นจำเป็นต้องใช้พลังงานไม่น้อย แต่คนป่วยไม่มีแรงขนาดนั้นหรอก ตัวฉันเองก็ไม่มี

บทบาทใหม่ของฉันคือการเป็นคนป่วย

แถมยังเป็นคนป่วยที่ถูกคุกคามจากโรคซึ่งไม่มีทางรักษาให้หาย และอีกไม่นานก็จะตาย

ชีวิตหลังจากนี้ ฉันมีแต่ต้องแสดงตามบทบาทนี้เท่านั้น

ซึ่งนั่นก็อาจเป็นวิธีใช้ชีวิตที่สบายดีนะ ฉันคิด

ในการแสดงบทบาทนี้ไม่จำเป็นต้องมีเทคนิคอะไรมาก คงสบายกว่าการเป็นนายกรัฐมนตรีนั่นแหละ ฉันคิดขึ้นมาขณะมองนักร้องเมืองปาดเหงื่อขณะพูดแก้ตัวอะไรสักอย่างอยู่ในโทรทัศน์ข้างเตียง

การใช้ชีวิตในโรงพยาบาลน่าเบื่อ คือนวันที่ไม่ได้ไปไหน ทุกวันที่โดนคนรอบข้างเกรงอกเกรงใจจนเป็นเรื่องธรรมดา ขณะที่ใช้เวลาแบบนั้น ฉันก็เริ่มเกิดความคาดหวังให้ชั่วขณะสุดท้ายในชีวิตมาเยือนเสียที

ช่วงเวลาแบบนี้ละ รีบจบลงเสียทีก็ดีหรือ

ถ้าได้ตายเร็ว ๆ ก็ดีสิ

ดังนั้น ตอนที่หมอบอกว่า “อาการป่วยแย่มากเลยครับ
สามารถเสียชีวิตได้ทุกเมื่อเลยครับ” ความจริงแล้ว ฉันไม่ได้ซีอกเท่าไร

อายุห้าเป็นศูนัย

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงตกอยู่ในสภาพเสมือนตายไปแล้วอย่างง่ายดาย

ฉันเตรียมใจรับความตาย

กลางคืน ฉันจัดระเบียบหัวใจอยู่คนเดียวบนเตียง

ซึ่งนั่นไม่ใช่เรื่องยากอะไร

แต่ว่าช่างเป็นชีวิตที่ไม่มีจุดหมายเอาเสียเลย ฉันคิด

ฉันเอาแต่สร้างความสะดวกรื้อนให้คนอื่น

เป็นชีวิตที่ไม่ก่อให้เกิดความยินดีใดๆ เป็นชีวิตที่ดีแต่ทำให้
ผู้คนโคกเศร้า ไม่ได้ทำอะไรให้ลุลวง ไม่ได้มอบอะไรให้ใคร เป็นชีวิต
ที่ไร้ประสิทธิผลสิ้นดี

ชีวิตของฉันคืออะไรกันนะ ฉันครุ่นคิด

แต่จากนี้ไปก็เชื่อว่าทำอะไรได้

ตอนนอนในทุกคืน ฉันยินยอมรับความตาย

คิดว่าในช่วงเวลาสั้นๆ ขณะนอนคือการตาย นั่นคือการกระทำ
เพื่อยอมรับว่าตัวเองจะกลับสู่ความว่างเปล่า

อาจจะตายไประหว่างนอนหลับก็ได้ ซึ่งคงเป็นการดีที่สุด

ฉันคิด ขณะข้ามผ่านยามค่ำคืนไปคืนแล้วคืนแล้ว

แต่ฉันก็ยังไม่ตาย ผ่านมาหนึ่งปีแล้วนับตั้งแต่ที่คุณหมอบอกว่า
เหลืออายุห้าเป็นศูนัย ฉันยังดูแข็งแรงดี “เป็นปาฏิหาริย์ครับ” หมอ
บอก เป็นคำพูดน่าเบื่อตามสูตร ทำเหมือนปาฏิหาริย์เป็นของถูกๆ
แล้วจะดีได้อย่างไร ฉันแอบคิด

บอกว่าอีกเดี๋ยวฉันก็จะตาย แต่ดันอยู่ต่อมาได้อีกปี เมื่อได้อยู่
ในสถานภาพนี้จริง ๆ แล้วจะพบว่าแทบสงบใจไม่ได้เลย ทั้งที่อุตสาห

เตรียมใจตายไว้แล้วแท้ ๆ แต่กลับไม่ตายเสียที และเพราะตั้งใจจะตายก็เลยไม่มีแก๊สจะทำอะไร รู้สึกเหมือนโดนปล่อยทิ้งไว้ให้เหมือนพระผู้กำลังบำเพ็ญเพียร

รู้สึกเหมือนจะเสียสติเลยแฮะ

ฉันเลยตัดสินใจเลิกคิด ไม่คิดอีกต่อไปแล้ว มนุษย์ก็ถือเป็นสัตว์ก่อนที่จะกลายมาเป็นมนุษย์อย่างทุกวันนี้เนี่ย ฉันจึงตั้งใจจะใช้ชีวิตเหมือนสัตว์

และตอนนั้นเอง เพื่อนร่วมชั้นที่ชื่อโอคาคะ ทาคุยะ ก็มาหา

วันหนึ่ง หลังจากย่างเข้าเดือนเมษายนได้สักพัก

ตอนนั้นฉันกำลังอ่านหนังสืออยู่

การอ่านหนังสือคือความสนุกอันน้อยนิดที่ฉันทำได้นับตั้งแต่เข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาล เป็นเครื่องมือที่ช่วยพาฉันออกไปจากที่นี่ เพื่อไปสู่ที่อื่น แต่นับตั้งแต่ได้รับแจ้งว่าตัวเองกำลังจะตาย ฉันก็เลิกอ่านหนังสือเล่มใหม่ เพราะถ้าตายไปโดยยังอ่านนิยายเรื่องยาวไม่จบก็ชวนให้เศร้าอย่างไรพิกล คงค้างคาใจอยากรู้ตอนต่อไปจนไม่อาจจดจ่อกับความตายได้แน่ ยิ่งถ้าเจอนิยายน่าเบื่อเนะ คงยิ่งสยงไปอีกกันใหญ่

ดังนั้นช่วงนี้ฉันจึงอ่านแต่หนังสือเล่มหนึ่งซ้ำไปซ้ำไป และระหว่างที่อ่านอยู่นั่นเอง ฉันก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมาถึง เสียแรงจะทำกระทบพื้นเสื่อน้ำมันนั่นไม่เหมือนกับของคุณพยาบาล มีใครมาเยี่ยมหรืออย่างไรนะ ฉันเงยหน้าขึ้นมอง

เจ้าของเสียงรongsเท้าฉันเป็นเด็กหนุ่มที่สวมเครื่องแบบของโรงเรียนเดียวกับฉัน

เราสบตากัน

ก่อนจะนึกสงสัยว่าเขาเป็นใคร ฉันก็พลันนึกขึ้นมาได้

จะว่าไป ในช่วงเวลานี้ของทุกปีจะมีคนมาหาฉัน ตอนเลื่อน
ชั้นใหม่ของทุกปีจะมีเพื่อนร่วมชั้นนำเอกสารที่จำเป็นหรืออะไรเทือกนั้น
มาให้ฉันด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน ปกติจะมีแต่อาจารย์ที่โรงเรียน
มาเยี่ยม มีเพียงช่วงเวลานี้ของเดือนเมษายนเท่านั้นที่เพื่อนร่วมชั้น
แปลกหน้าจะมาเยือน

นั่นคงเป็นความอึดใจจากทางโรงเรียนละมัง

เป็นการบอกว่าไม่ได้ลืมเธอนะ เธอเป็นสมาชิกในห้องของ
เรานะ การมาเยือนของเพื่อนร่วมชั้นแฝงไว้ด้วยความหมายเช่นนั้น
นั่นแหละ

“คุณวาทาราเซะไซใหม่ครับ”

เด็กหนุ่มคนนั้นพูดกับฉัน

ดูเหมือนว่าเขาจะชื่อโอคาตะ ทาคุยะ

แม้บทสนทนาช่วงแรกของเราจะเป็นเพียงการแนะนำตัวกัน
อย่างทื่อๆ แต่พอคุยไปเรื่อย ๆ ก็เริ่มเป็นธรรมชาติกันมากขึ้น ตัวฉัน
จมจ่อมอยู่ในบทสนทนากับเขาผู้เพิ่งเคยพบกันเป็นครั้งแรก เพราะ
ไม่ได้คุยกับคนอื่นนอกจากคนในโรงพยาบาลมานานแล้วหรืออย่างไร
ก็ไม่รู้ แต่ฉันรู้สึกว่าจะไม่ใช่แค่นั้นหรอก

เพราะเขาปฏิบัติกับฉันเหมือนคนทั่วไป การกระทำของเขาไม่มี
วีแววของความเกรงอกเกรงใจแปลกๆ

“นี่ทาคุยะคุง แล้วจะมาเยี่ยมฉันอีกไหม”

รู้ตัวอีกทีฉันก็พูดเช่นนั้นออกไป

ทาคุยะคุงครุ่นคิดครู่หนึ่งแล้วตอบว่า “ไว้ว่างๆ นะ”

คงไม่มาอีกแล้วละมัง ฉันคิด

ดังนั้น ตอนเห็นเขามาปรากฏตัวที่ห้องพักผู้ป่วยในวันถัดมา
ฉันจึงแอบตกใจเล็กน้อย

“อ้าว ทาคุยะคุงนี่นา”

เขากำลังทำอะไรอยู่นะ ฉันกล่าวทักไปด้วยความฉงน เขาหัน
กลับมาด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วนสุดขีดจนฉันแปลกใจ แต่พอมองดู
ตรงพื้นใกล้ ๆ ทำของเขาดี ๆ ก็เห็นว่ามิใช่แค่กระจายเกลื่อน

นั่นคือซากของสโนว์โดมที่พอมอบให้ฉัน ในลูกบอลแก้วมีบ้าน
ขงจิวกับสโนว์พาวเดอร์ซึ่งทำลายแบบหิมะใส่เอาไว้ พอเขย่าก็จะ
ดูเหมือนโลกภายในครอบแก้วกำลังมีหิมะตก ก่อเกิดเป็นทัศนียภาพ
ของประเทศเมืองหนาวในลูกแก้วหิมะ แต่ครอบแก้วซึ่งเก็บกักโลก
ใบเล็กเอาไว้กลับแตกละเอียดเสียแล้ว ทุกสิ่งในนั้นกลายเป็นเพียง
สิ่งของธรรมดา

ทำอะไรนะ ทำไมเขาถึงทำเรื่องเลวร้ายแบบนี้

แต่สมองของฉันก็พอทำความเข้าใจได้อยู่หรอกว่าเขาคงไม่ได้
ตั้งใจ ฉันจึงไม่ยากسادความโกรธเข้าใส่คนที่ทำมันพังทลาย
แต่อย่างใด

ฉันคิดว่าตัวเองคงซ็อกละมั้ง เพราะจริงๆ แล้วสิ่งที่ทาคุยะคุง
พูดกับฉันในตอนนั้นหลุดหายไปจากความทรงจำไม่เหลือหลอ จำได้
แต่ว่าเขาทำหน้าลำบากใจมากเท่านั้นเอง

แต่ฉันกลับรู้สึกผิดคาดกับอารมณ์ที่ก่อเกิดขึ้นในตัวเอง

โล่งใจ

ฉันกลับรู้สึกว่าการที่สิ่งสำคัญของฉันพังไป ใจกลับเบาขึ้น
กว่าเดิม

ทำไมกันนะ ฉันครุ่นคิดอยู่คนเดียวในยามค่ำคืน

สิ่งที่ยึดโยงคนเราไว้กับโลกปัจจุบันคือความยึดติด

มาลองนึกดูแล้ว ในระหว่างทางของชีวิต ตั้งแต่เกิดจนตาย คือการสูญเสียสิ่งที่ได้รับมาไปเรื่อย ๆ ไม่ว่าใครก็ต้องสูญเสียทุกสิ่งไป จนหมดในสักวัน

ถ้าไม่มีสิ่งใดให้ยึดติด ก็ไม่มีอะไรต้องกลัว ไม่ต้องกลัวการสูญเสียอีกต่อไป

แต่นั้นไม่ได้แปลว่าใจของฉันไร้ซึ่งความกลัวโดยสิ้นเชิง เพราะสิ่งที่เชื่อมโยงคนเราไว้กับโลกนี้ไม่ได้มีแค่วัตถุที่จับต้องได้เท่านั้น

ทำไมการตายทั้งที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มสาวถึงน่าเศร้าลະ การตายตอนแก่กับตายตอนยังสาวต่างกันตรงไหน

ฉันว่าประเด็นน่าจะอยู่ที่ความคาดหวังต่อความเป็นไปได้นะ

ถ้าใช้ชีวิตต่อไปอีกนิดอาจจะได้ทำนั่นทำนี่ ยิ่งจำนวนของ “อาจจะ เป็นแบบนี้ก็ได้” เยอะเท่าไร ความยึดติดในโลกนี้ก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเท่านั้น ซึ่งทำให้กรรมของคนที่กำลังจะตายตอนยังเยาว์อย่างฉัน แม้จะ ทั้งของที่มีอยู่ทั้งหมดไปแล้วก็ยังไม่พอ

ต้องทำอะไรจึงสามารถทิ้งความเป็นไปได้เหล่านั้นไปได้ล่ะนะ วิธีที่ดีที่สุดอาจจะคือการลองมีประสบการณ์เหล่านั้นดูก็ได้

ถ้าทำแบบนี้ฉันอาจตายได้โดยไม่มีอะไรค้างคาใจ

ฉันนี่ก็ขึ้นมาได้

ในตอนกลางวันฉันจึงขอให้แม่ซื้อสมุดบันทึกจากร้านค้าในโรงพยาบาลขึ้นมาให้ เป็นสมุดบันทึกชนิดมีเส้น ขนาดบีห้า หน้าตาธรรมดาเหมือนที่พวกเด็กมัธยมปลายใช้จดโน้ตในคาบเรียนทั่วไป

ฉันรวบรวมสิ่งที่ฉันอยากทำก่อนตายไว้ในนั้น

- อยากลองไปสวนสนุก
- อยากลองกระโดดบันจี้จัมปี

เขียนเรื่องไร้สาระแบบนี้จะดีหรือ ฉันที่เป็นคนเขียนเองก็คิดขึ้นมาเหมือนกัน แต่ต่อให้คิดและเขียนไปก็เท่านั้น ฉันก็ไม่อาจทำความเข้าใจปรารถนานั้นให้เป็นจริงได้ ฉันอยากทำอะไรกันแน่ะ จะมีสักกี่คนที่สามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่อยากทำจริงๆ ได้อย่างชัดเจน

• **อยากเจอพ่อ**

ตั้งแต่พ่อกับแม่หย่ากัน ฉันก็ไม่ได้เจอพ่ออีกเลย เขียนมาถึงตรงนี้จึงเพิ่งรู้สึกตัว

ไม่ว่าอย่างไร ฉันก็ไม่มีวันทำตามรายการของสิ่งที่อยากทำก่อนตายนี้ได้อยู่แล้ว

เพราะฉันออกจากห้องพักผู้ป่วยนี้ไม่ได้

เขียนไปก็ไม่มีประโยชน์

พอตระหนักได้ ฉันก็หยุดปากกา แต่เอาเถอะ จริงจังไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา ไม่สำคัญหรอกว่าทำได้จริงรีเปลา สิ่งสำคัญคือการทำความเข้าใจกับความปรารถนาของตัวเองหรือก็คือความยึดติดในการมีชีวิตอยู่ต่างหากล่ะ ฉันเปลี่ยนความคิด เขียนมันออกมาทั้งหมดเถอะ แล้วลบมันไป ทีละข้อ ทีละข้อ ลบความรู้สึกภายในใจของตัวเองออกไปซะ คิดแล้วฉันก็หิบบากกาขึ้นมาใหม่ เริ่มต้นเขียนอีกครั้ง

“เรื่องนั้นนะ ให้ฉันช่วยได้ไหมล่ะ”

ขณะที่ฉันกำลังเขียนอยู่ ทาคูยะคุงก็มาที่ห้องพักผู้ป่วยของฉันอีกครั้ง

เขาวางนัทหรืออย่างไรนะ ฉันคิดอย่างเยินซา

มาข้องแวะกับคนที่จะตายในไม่ช้าอย่างฉันแล้วจะได้อะไรขึ้นมา

สีหน้าของเขาเรียบเฉย จับความรู้สึกไม่ได้ ไม่รู้เลยว่าเขาคิด

อะไรอยู่

สนใจในตัวฉันหรือ ทำไมละ

ฉันลองตั้งสมมติฐานดูในใจ

เพราะสนใจในตัวมนุษย์ที่กำลังจะตายหรือ

ถ้าอย่างนั้นก็ดีสิ ฉันคิด ไม่ได้รู้สึกแยอะไร

“อยากได้บาปนะสิ เรื่องที่ฉันทำสโนว์โดมแตก ฉันรู้นะว่ามัน
ทดแทนกันไม่ได้ และฉันรู้สึกว่าคุณค่าขอโทษไม่พอนะ คือมันขอไปที
ยังงั้นไม่รู้ ก็พูดไม่ค่อยถูกหรอก...แต่อะไรก็ได้เนะ ถ้าเป็นสิ่งที่ทำได้
ฉันจะทำทุกอย่างเลย”

เขาว่า ฉันก็เลยนึกขึ้นมาได้

ถ้าอย่างนั้นก็ให้ทาคุยะคุงทำตามรายการของสิ่งที่อยากทำ
ก่อนตายนี้เสียเลยสิ

เพราะฉันเบื่อคืนวันที่ไม่รู้อะไรแน่นอนเช่นนี้เต็มที่แล้ว คืนวัน
ที่ต้องดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความรู้สึกเหมือนนักโทษเฝ้ารอวันประหาร
ชีวิต

ฉันอยากทิ้งความเป็นไปได้ที่มี เพื่อจะได้กลัวตายน้อยลง

ไม่ใช่แค่เพียงอดีต แต่คนเรายังมีชีวิตอยู่ด้วยความเป็นไปได้
ที่เอาแต่เกาะเกี่ยวเหนียวรั้ง

หากสามารถทิ้งความเป็นไปได้เหล่านั้นไปเสีย ฉันคงตาย
อย่างสงบ

ดังนั้นฉันจึงขอร้องทาคุยะคุง

ให้เขาช่วยทำตามรายการของสิ่งที่อยากทำก่อนตายแทนฉัน

* * *

วาทาราชะ มามิสึ เป็นเด็กสาวผู้ป่วยด้วยโรคที่ไม่สามารถ
รักษาให้หายได้ โรคนี้เรียกว่าโรคเปล่งแสง

สิ่งที่เธอขอร้องผมคือให้ช่วยลงมือทำรายการของ “สิ่งที่อยากทำก่อนตาย” ของเธอแทนตัวเธอเอง

ผมทำตามรายการนั้นไปที่ละข้อ ทีละข้อ แทนเธอซึ่งไม่สามารถออกไปข้างนอกได้ แล้วนำประสบการณ์มาเล่าให้เธอฟัง วิถีชีวิตของผมในช่วงนี้ก็เป็นเช่นนั้น

“สิ่งที่อยากทำก่อนตาย” ของเธอไม่ได้มีแค่เรื่องจริงจัง แต่มีเรื่องบ้าบออยู่ก็หลายข้อด้วย เช่น “อยากเจอพ่อที่หย่ากับแม่” ซึ่งเป็นเรื่องที่ค่อนข้างซีเรียสเลยแหละ ถือว่าน่าหนักใจสำหรับผมทีเดียว ซึ่งเมื่อเทียบกันแล้ว คำขอไร้สาระอย่าง “อยากกระโดดบันจี้จัมพ์” ยังทำได้ง่ายกว่ากันเยอะ ขณะเดียวกันผมก็อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันไม่สมเหตุผลอย่างไรก็ไม่รู้

ตั้งแต่ที่ผมได้เจอกับมามีสุเมื่อเดือนเมษายน ขณะนี้เวลาก็ล่วงเลยมาแล้วหลายเดือน

เข้าสู่ปิดเทอมฤดูร้อน ผมมีเวลาว่างมากขึ้น พร้อมกับนั้นปริมาณ “สิ่งที่อยากทำก่อนตาย” ที่มามีสุขอร้องให้ผมช่วยทำแทนก็มากขึ้นด้วย

ผมแอบตื่นเต้นเล็กน้อยขณะเดินเข้าไปในร้านตัดผมที่จองไว้ล่วงหน้า ซึ่งเป็นคนละแห่งกับร้านใกล้บ้านที่ผมใช้บริการเป็นประจำ

สิ่งที่จะทำต่อไปนี้ค่อนข้างน่าอายเล็กน้อย ดีไม่ดีผมอาจกลับมาที่ร้านนี้ไม่ได้อีกเลยก็เป็นได้

- **อยากไปร้านเสริมสวย** **ซี**ไปที่ปกนิตยสารแล้วบอกว่า “เอาทรงผมเหมือนคนนี่”

ไร้สาระที่สุด นี่คือนิสัยที่อยากทำก่อนตายจริง ๆ หรือ ไม่ใช่ แต่ว่าแค่อยากแกล้งผมหรอกนะ

และนั่นก็คือเหตุผลที่ผมเลือกมาร้านที่ไม่ได้มาใช้บริการเป็นประจำ

แต่ผมอาจผิดตรงที่เลือกจองออนไลน์มาโดยไม่ตรวจสอบให้ดีเสียก่อน

ประการแรกคือร้านนี้กว้างมาก มีพื้นที่สำหรับตัดผมให้ลูกค้าพร้อมกันได้ราวสิบคน จำนวนพนักงานก็ต่างจากร้านทั่วไป กวาดตามองเฉยๆ ยังนับไม่ถ้วนว่ามีกี่คน แต่คิดว่าน่าจะมีเกือบสิบคน ร้านตัดผมที่ผมไปในยามปกตินั้นหากวันไหนมีพนักงานเยอะหน่อยก็มีแค่สามคนเท่านั้น เรียกว่าต่างกันโขกับร้านนี้เลย

แถมร้านนี้ยังตกแต่งภายในด้วยสไตล์ที่คล้ายอยากประกาศว่าเราพิถีพิถันสุดๆ เลยละครับ ไม่ใช่แค่นั้น พนักงานในร้านก็ล้วนให้ความรู้สึกเป็นหนุ่มสาวที่แต่งตัวเก่ง ลูกค้าส่วนใหญ่ก็เป็นผู้หญิงสาว เป็นร้านที่มีบรรยากาศโดยรวมดูดีมีระดับ

ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจอะไร จะมีร้านแบบนี้ก็ย่อมได้อยู่แล้ว...แต่ไม่ใช่ร้านที่ผมควรเข้าเพื่อมาทำภารกิจเช่นนี้เลย ผมนึกเสียใจกับการเลือกของตัวเอง

พนักงานพาผมมานั่งที่เก้าอี้หน้ากระจก ระหว่างรอ พนักงานก็ส่งนิตยสารมาให้ ผมพลิกเปิดดูด้านใน รูปถ่ายนายแบบท่าทางนำสมัยพุ่งเข้ากระแทกตา

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ วันนี้ตัดทรงไหนดีครับ”

พอเงยหน้าขึ้นมองในกระจกก็เห็นช่างตัดผมชายผู้มีทรงผมสีน้ำตาลที่ตัดจนหยิกหย้อยยืนอยู่ ผมมองเสื้อผ้าของเขาเทียบกับของตัวเองแล้วก็รู้สึกว่ามันช่างคล้ายกันอย่างไรชอบกล ผมและเขาต่างสวมเสื้อยืดสีเรียบแบบมีกระเป๋าดู แต่เสื้อของเขากลับไม่ได้ดูราคาถูกเหมือนเสื้อของผม เสื้อของช่างตัดผมให้ความรู้สึกเหมือน

พวกเสื้อคัทโซ¹ มีความเป็นไปได้ว่าพอดคนที่แต่งตัวเก่งสวมเสื้อตัวนี้แล้ว เสื้อยืดธรรมดา ก็ดูเป็นคัทโซขึ้นมาได้ และนั่นทำให้ผมรู้สึกสมเพศตัวเองขึ้นมาตจิต ๆ ส่วนความมั่นใจก็ล้นสุญ

“บังเอิญนึกขึ้นมาได้ว่ามีธุระ คงต้องขอตัวกลับก่อน”

ผมอยากบอกออกไปแบบนั้นเหลือเกิน แต่ก็พยายามยับยั้งตัวเองไว้ก่อนจะปลงตก

“เอาทรงนี้ครับ”

ผมชี้ไปที่นายแบบบนปกนิตยสารโดยไม่ทันดูให้ดี โชคดีที่เขาไม่มีสีดำ และทรงผมก็ไม่ได้แหวกแนวเท่าไร

“อ้อ—ครับ โอเค”

คิดไปเองรีเป่านะ แต่ผมรู้สึกเหมือนเขากำลังกลั่นหัวเราะอยู่เลย

...เอาเป็นว่าผมคิดไปเองก็แล้วกัน

หลังสระผมเสร็จ ช่างตัดผมคนนั้นก็พยายามชวนผมคุย แต่ผมไม่อยากพูดหลุมฝังตัวเองไปมากกว่านี้จึงพูดตัดบทสนทนาอย่างขอไปทีว่า “ช่วงนี้ผมกำลังคลั่งไคล้การทำสมาธิมากเลยครับ ฉะนั้นผมขอนั่งสมาธินะครับ” ผมว่าแล้วหลับตา ปล่อยให้ช่างตัดผมไปตามใจชอบ ไม่อยากลืมหูลืมตาขึ้นมาองเลยสักนิด

“เสร็จแล้วครับ”

อีกฝ่ายยกกล่าวกับผมเมื่อผ่านไปยังไม่ถึงหนึ่งชั่วโมง ผมลืมหูลืมตาขึ้นมาอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“...คือดูปกติดีนะครับ”

¹ Cut and Sew หรือเรียกในภาษาญี่ปุ่นว่า “คัทโซ” หมายถึง เสื้อที่ตัดด้วยผ้าตัด แต่มีลูกเล่นมากกว่าเสื้อยืดปกติ เช่น มีการปัก ตอผ้า เป็นต้น

เสียงแรงที่กังวล ผมลองมองเปรียบเทียบรูปถ่ายของนายแบบ กับทรงผมของตัวเอง จะว่าคล้ายก็ อืม คล้ายละมั้งไม่ถึงขั้นบอกว่าไม่เห็นเหมือนเลยนี่ครับ...แต่มันต่างกันอย่างไรก็ไม่รู้ ถ้ามว่าต่างกันตรงไหนก็อธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ คือผมดูไม่มีอร่า ออร่านะเข้าใจใหม่ เป็นอร่าของคนที่แต่งตัวเก่งนะ

“ถ้าเปลี่ยนเยอะเกินไป มันก็อย่างว่าแหละครับ”

อย่างว่าที่ว่าเป็นอะไรละ ผมคิด แต่ไม่อยากถาม หลังตัดผมเสร็จช่างก็ใส่แว็กซ์ที่ผมไม่เคยคิดจะใช้และจัดแต่งทรงให้ ก็ยังไม่รู้สึกว่าจะแตกต่างจากทรงผมก่อนหน้านี้เลยดี จากนั้นผมก็จ่ายเงิน 4,500 เยนหลังหักส่วนลดจากการจองออนไลน์เป็นครั้งแรกออกไปแล้วผมก็ออกจากร้าน

ครั้นเข้ามาในโรงพยาบาลตามปกติก็เห็นมามีสุกำลังเขียนอะไรบางอย่างลงในสมุดบันทึกที่อยู่เหมือนเคย ผมจำได้ว่านั่นคือสมุดบันทึกที่รวบรวมรายการ “สิ่งที่ยากทำก่อนตาย”

“คิดเรื่องใหม่ออกหรือไง”

ผมกล่าวกับเธอด้วยท่าทางติดจะเอือมระอา

“ยินดีต้อนรับหากุญจะคง”

มามีสุเหลือบมองผมเล็กน้อย แล้วก็กลับไปสนใจสมุดบันทึกต่อ คงกำลังจดจ่ออยู่ละมั้ง

“ไม่รู้สึกว่ามีอะไรแปลกไปหรือ”

ผมยกมือขึ้น พยายามทำเนียนจับเส้นผมของตัวเอง ปากยังคงพูดต่อไป ไม่ว่าทำอะไรก็ยังไม่ชินกับสัมผัสเหนียวเหนอะของแว็กซ์นี้เอาเสียเลยแฮะ

“หืม...?”

มามิสึกงพยายามมีมารยาทอย่างพอเป็นพิธีจึงเงยหน้าขึ้นจาก
สมุดอย่างไม่เต็มใจนักแล้วมองผมหนึ่ง

“มีตรงไหนที่ต่างไปจากเดิมไหม”

“ถามว่าต่างไปตรงไหนหรือ...อ้อ กรู๊ปเลือดเปลี่ยนหรือไงนะ”

“มันจะเปลี่ยนได้ยังไงเล่า”

ดูเธอจะสังเกตทรงผมที่เปลี่ยนไปไม่ได้เลยสักนิด

“ก็เห็นว่าถ้ามีการปลูกถ่ายกระดูกแล้วกรู๊ปเลือดจะเปลี่ยนนี่นา”

“เกร็ดความรู้แบบนั้นนะฉันไม่ต้องการหรอก...”

ผมกล่าวอย่างระอา แต่แล้วจู่ๆ มามิสึกก็ลุกขึ้นจากเตียง คล้าย
กับสังเกตเห็นอะไรบางอย่างกะทันหัน เธอไม่สนใจอาการตกใจของผม
แต่เงยหน้า เขย่งปลายเท้าขึ้นพลางจ้องผมหนึ่ง

“อะไรเล่า”

ใกล้เกินไปแล้ว ไม่รู้ว่าเพราะเงินรีเปล่า ผมจึงพูดออกไปด้วย
เสียงกระด้างกว่าที่ตั้งใจ

“ทาคุยะคุงสูงขึ้นหรือ”

ผมหมดแรง ทำเอาเข่าอ่อนเลยทีเดียวนี่ จำสิ่งที่ตัวเองเคย
พูดไว้ไม่ได้หรืออย่างไร แต่ผมก็ยังปากไม่พูดออกไป สถานการณ์นี้
ต้อนให้ผมต้องอธิบายเอง และนั่นทำให้เรื่องราวยิ่งดูน่าสมเพช
กว่าเดิมชัด ๆ

“ต้องสูงขึ้นแน่ๆ เลย ยังอยู่ในวัยเติบโตสินะ”

ว่าแล้วมามิสึกก็ยื่นฝ่ามือออกมา ยึดออกเป็นระยะห่างเท่า
ส่วนต่างของความสูงของผมกับเธอ “สักวัน มือของฉันคงยึดไม่ถึง
แล้วนะ” เธอหุบนิ้วตั้งแต่นิ้วชี้ถึงนิ้วนางลง ให้ผมดูระยะห่างระหว่าง
นิ้วโป้งกับนิ้วก้อยที่เพิ่งใช้ต่างมาตรวัด “เพราะต่อให้ฉันไม่อยู่ เธอก็จะ
สูงขึ้นเรื่อยๆ นี่นา” เธอกล่าวพลางขยับมือไปมาเหมือนผีเสื้อโบยบิน

“ตอนนั้นทาคุยะคุงจะทำอะไรอยู่นะ”

“...ถ้าสูงได้ขนาดนั้น ฉันคงเล่นบาสละมัง”

ไม่หวังให้ตัวเองตัวสูงขึ้นเสียหน่อย ผมคิดในใจ

* * *

อิม สักวันเขาคงจากไปจนอยู่ในที่ที่เอื้อมไม่ถึง

จะมาอยู่ด้วยกันแบบนี้ไปตลอดได้อย่างไร

เรื่องนั้นฉันรู้ดี คิดว่ารู้ดีนะ

รู้ทั้งรู้แล้วทำไมฉันจึงหาเรื่องข้องเกี่ยวกับทาคุยะคุงอยู่เรื่อยกันล่ะ
ฉันเองก็ไม่เข้าใจ

ต้องจบมันให้ได้ในสักวัน ฉันคิด ก็ใช่แหล่ะ จะยื้อให้ยืดเยื้อ
กันต่อไปคงไม่ได้

ฉันไม่ใช่เด็กมัธยมปลายทั่วไปนี่นา

อีกไม่นานฉันก็จะตายแล้ว

จะให้ทาคุยะคุงอยู่กับฉันไปถึงวาระสุดท้ายไม่ได้หรอก

หาเรื่องทะเลาะกันสักวันน่าจะดี และจะดีที่ สุดเลยหากต่างฝ่าย
ต่างไม่อยากเห็นหน้ากันอีกแล้ว

จริงหรือ ตัวฉันอีกคนที่อยู่ภายในใจตั้งคำถาม

ถึงจะบอกว่าเป็นช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของโรงเรียนมัธยมปลาย
ก็ใช่ชีวิตฉันจะมีอะไรเปลี่ยนไป ซึ่งก็แน่นอน แม้ฉันจะยังได้ชื่อว่
เรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมปลาย แต่เพราะเป็นคนป่วย ทุกวันจึงเหมือน
วันหยุดอยู่แล้ว คืนวันอันแสนน่าเบื่อ

แต่ทาคุยะคุงกลับมาหาฉันที่ห้องพักผู้ป่วยทุกวัน เราเจอกัน
บ่อยขึ้น ยิ่งทาคุยะคุงช่วยทำ “สิ่งที่อยากทำก่อนตาย” แทนฉันหลายครั้ง

ความสัมพันธ์ของพวกเราก็เปลี่ยนไปอย่างน่าประหลาด อย่างน้อยตอนนี้ฉันก็ไม่รู้สึกว่าจะต้องเข้าหาเขาโดยพยายามเว้นระยะห่างที่เหมาะสมอีกต่อไป รู้สึกสบายใจที่จะเข้าหาเขามากขึ้น แต่ก็เป็นความสัมพันธ์ที่ยากจะหาคำอธิบาย

จริงอยู่ที่ฉันเป็นคนพูดเรื่องนี้ขึ้นมาก่อน แต่ไม่นึกเลยว่า ทาคุยะคุงจะยอมทำตามความเอาแต่ใจของฉันถึงขนาดนี้

ลองคิดดูดี ๆ แล้วการให้ทาคุยะคุงทำสิ่งที่อยากทำก่อนตาย แทนฉันก็ช่างบ้างออกแต่กลิ่นดี มันไม่เห็นจะมีประโยชน์ต่อทาคุยะคุงเลย แต่เขาก็ยังอุตส่าห์ยอมทำเรื่องยุ่งยากขนาดนี้ให้ฉัน เขาต้องเป็นคนดีสุด ๆ ไปเลย ประมาณว่าเขาเหมือนนักบุญเลยเสียจะ

บางครั้งฉันก็คิดแบบนั้น แต่ก็รู้สึกได้ทันทีว่าไม่ใช่ ทาคุยะคุงดูไม่เหมือนคนที่เมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ขนาดนั้น เช่น สมมติว่าฉันตาย เขาก็คงเป็นคนสุดท้ายที่จะร้องไห้ให้ฉันนั่นแหละ

ซึ่งนั่นไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนเย็นชา ดูเฉิน ๆ แล้วเขาเหมือนนักเรียนมัธยมปลายธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่แท้จริงแล้วเขาเป็นคนที่น่าพิศวงที่ไม่ได้ติดตั้งความธรรมดาเอาไว้ในตัวต่างหาก

และเฉพาะเวลาอยู่กับเขาเท่านั้นที่ฉันรู้สึกสบายใจ ฉันเองก็คงแปลกนิดหน่อยด้วยเหมือนกัน

“ต่อไปจะให้ทำอะไร” ทาคุยะคุงถาม รวากับว่าการถามเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติไปแล้ว

“อยากให้มีมาเจอฉันอีกแล้ว”

ถ้าบอกไป เขาก็จะมีสีหน้าอย่างไรนะ

แต่ฉันกลับไม่อาจพูดออกไป

“ต่อไปนะ...”

ฉันพลิกเปิดสมุดบันทึกเหมือนเช่นเคย ยิ่งไร้สาระได้เท่าไรยิ่งดี

ต้องเป็นเรื่องบ้าบอคอกแตกแต่ไม่มีดมม ไม่เคร่งเครียด อยากให้เขามองว่าฉันเป็นคนขี้เล่น ไม่ใช่คนจริงจัง

เขาจะได้เห็นอัยหนายกับฉันเสียที ให้เขาเอือมระอาจนคิดว่าไม่อยากมาข้องแวะกับฉันอีกแล้ว อยากให้เขาเป็นฝ่ายคิดได้เอง

“ถ้ายังงั้น ฉันอยากลองไปร้องคาราโอเกะจนคอแหบคอแห้งดูบ้าง เพราะฉันไม่ได้สนุกสนานกับช่วงวัยรุ่นเหมือนคนอื่นเลยนี่นา ทาคุยะคุงไปร้องเพลงแทนฉันให้สะใจเลยนะ แล้วเอามาเล่าให้ฟังว่าเป็นยังไงบ้าง”

ฉันบอก ตอนแรกก็นึกว่าทาคุยะคุงจะเถียงอะไรกลับมา แต่เขากลับไม่พูดอะไร เพียงแค่ตอบว่า “เข้าใจแล้ว”

คิดอะไรของเขา เขาคิดอย่างไรกับฉันกันแน่นะ

ฉันรู้สึกสนใจขึ้นมาเล็กน้อยว่า

ทาคุยะคุงมีแฟนรีเปล่า ถ้ามี คนคนนั้นจะเป็นคนแบบไหน จะวาไปแล้ว ตั้งแต่อย่างเข้าปิดเทอมฤดูร้อนมา ทาคุยะคุงเริ่มทำงานพิเศษที่เมตคาเฟ่ด้วยสินะ ซึ่งเดิมทีก็เป็นเพราะฉันบอกว่าอยากลองทำงานที่เมตคาเฟ่ดูนั่นแหละ ซึ่งนั่นก็เป็นหนึ่งในสิ่งที่ฉันอยากทำก่อนตาย

ถ้าจำไม่ผิด ได้ยินว่าเขาสนิทสนมกับรุ่นพี่ผู้หญิงในที่ทำงานพิเศษด้วยนี่นะ ก่อนหน้านี่เขาเคยให้ฉันดูรูปถ่ายของเธอด้วย

ทั้งคู่คบกับรีเปล่า ไปถึงไหนกันแล้ว

คิดถึงตรงนั้น หัวใจก็พลันปวดแปลบขึ้นมา แต่ฉันไม่ค่อยอยากคิดอย่างจริงจังหรอกว่าเหตุผลที่แท้จริงคืออะไร

ตกกลางคืน ดวงจันทร์ลอยขึ้นกลางท้องฟ้า ฉันนอนไม่หลับ จึงลุกจากเตียงไปยืนอยู่ริมหน้าต่าง ฉันระมัดระวังไม่ให้ผู้ปวยร่วมห้อง

คนอื่นตื่น ค่อยๆ เปิดหน้าต่างเบาๆ สายลมอ่อนพัดเข้ามาพาเส้นผม
ให้ปลิวไป ฉันชะเง้อกร่างท่อนบนออกไปนอกขอบหน้าต่างเพื่อมองโลก
ภายนอก

ต่อไปทำอะไรดีล่ะ

ไม่มีสิ จะให้ทาคุยะคุงทำอะไรดีนะ

สิ่งที่อยากทำก่อนตายผุดขึ้นมาเรื่อยๆ แปลกจังเลย ทั้งที่ฉัน
เริ่มทำมันเพื่อจะได้เลิกยึดติดและเลิกคาดหวังต่อโลกนี้แท้ๆ แต่ตอนนี้
ฉันกลับมุ่งไปในทิศทางตรงกันข้าม

ช่วงนี้ฉันรู้สึกสนุกขึ้นมาเล็กน้อย

เริ่มคิดว่า ถ้าได้ใช้เวลาร่วมกับทาคุยะคุงยาวนานขึ้นอีกนิด

ก็ดีสินะ

รู้สึกแปลกใจที่ตัวเองเริ่มยึดติดกับการมีชีวิตอยู่มากขึ้นเรื่อยๆ

เป็นแบบนี้จะดีรีเปล่า ฉันคิด

ฉันเริ่มสนุกกับการมีชีวิตอยู่

ไม่รู้ว่าฉันเริ่มไม่อยากตายตั้งแต่เมื่อไร พอรู้สึกตัวขึ้นมาฉันก็ได้

แต่สิ่ง

แต่ฉันกำลังจะตายนี่นา

อย่าหลงไปนักเลย ฉันรีบกล่าวร้ายกับตัวเอง

ความตายอยู่ใกล้ตัวฉันนะ คอยปรามให้อารมณ์ตัวเองเย็นลง

อย่าลืมนะว่าฉันกำลังจะตายในอีกไม่นานนี้แล้ว

พอตระหนักถึงนั้น ฉันก็ไม่อาจกล่าวอะไรได้อีก ทำได้แค่นั่ง

เงียบไป

“แฟนเธอนะ ใกล้จะถึงแล้วนะ”

คุณโอคาซากิ ซึ่งเป็นพยาบาลประจำตัวของฉันบอก ฉันหัน

กลับไปหาเธอ “เมื่อที่ฉันเห็นเขาเดินขึ้นเนินมาแล้ว” เธอใช้เข็มฉีดยาแทงแขนของฉันพลางบอกโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน แต่ครั้งจะตอบเธอไปว่า “ไม่ใช่ นะคะ” ก็ฟังดูตาดำตันอย่างไรก็ไม่รู้

“เห็นเป็นแบบนี้หรือคะ”

“แล้วไม่ใช่หรือ”

คุณโศคาซากิเป็นพยาบาลที่ทำหน้าที่ดูแลฉันเป็นหลักก็จริง แต่เธอจะไม่ถามซอกแซกเรื่องส่วนตัวนอกเหนือจากที่จำเป็น ฉันเองก็อธิบายคุณโศคาซากิไปแค่ว่าทาคุยะคุงเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่โรงเรียนเท่านั้นเอง

“ถ้ายังงั้นเป็นอะไรกันล่ะ”

“อืม...เป็นความสัมพันธ์แปลกประหลาดที่ไม่อาจนิยามด้วยชื่อเรียกอะไรที่เข้าใจง่ายได้นะคะ ถ้าออกไปแบบนี้ คุณโศคาซากิจะหงุดหงิดไหมคะ”

“ถ้ายังอายุสิบกว่า ๆ ก็ยกโทษให้ได้อยู่หรือคะ”

“ถ้ายังงั้นก็ยกโทษให้ฉันด้วยนะคะ”

หลังเก็บตัวอย่างเลือดเสร็จแล้ว คุณโศคาซากิก็ส่งกระจกส่องหน้าให้ฉัน “ผมยุ่งนะ” เธอว่า พอฉันมองดูในกระจกก็เห็นว่าไบหน้าของฉันขาวซีดเป็นปกติ ไม่ได้ดูสุขภาพดีเลยสักนิด

“ฉันดูเหมือนผีไหมคะ”

ฉันจัดผมที่กระเซิงให้เข้าที่เข้าทางพลางถาม “หน้าตาก็สวยอยู่หรือคะ แต่...” “แต่ว่าจะไรหรือคะ” “เอาน่า มั่นใจหน่อยสิ” คุณโศคาซากิว่าแล้วฉวยกระจกไปจากมือฉัน แล้วจ้องหน้าฉันอย่างจริงจัง

“มีอะไรติดอยู่หรือคะ”

“แปลว่าเขาเป็นคนที่ทำให้เธอต้องสนใจรูปลักษณ์ตัวเองก่อนเจอ

นะสิ”

คุณโศคาซากิจึงใจส่งกระจกให้ฉันเพื่อจะสื่อแบบนั้นหรือ
ฉันแอบเจ็บใจเล็กๆ เพราะรู้สึกเหมือนติดกับเธอเข้า ไม่ใช่เสียหน่อย
ฉันเพิ่งอายุสิบกว่าปีและก็มีความหลงตัวเองอยู่บ้าง ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะ
เป็นใคร ฉันก็ต้องสนใจรูปลักษณะของตัวเองทั้งนั้นแหละ แต่จะ
เงินอายุไปก็ไร้สาระ ฉันจึงตอบไปตรงๆ

“อืม”

แต่ไม่รู้ทำไมคราวนี้คุณโศคาซากิถึงดูเงินอายุขึ้นมาแทน
“อะ...อืม พยายามเข้าล่ะ” เธอบอกทิ้งท้ายเพียงแค่นั้นแล้วออกจาก
ห้องพักผู้ป่วยไป

หลังจากนั้นเพียงครู่เดียว ทาคุยะคุงก็เข้ามา

ฉันแอบกังวลเล็กน้อย

เขาได้ยินรีเบล่านะ

เพราะกังวลจึงไม่กล้าทะเล่อทะล่าชวนเขาคุยก่อน

แต่ทาคุยะคุงกลับมีอาการแปลกไป

เขาไม่ยอมพูดอะไรเลย

ตั้งแต่ที่เข้ามาในห้องพักผู้ป่วย แม้เราจะสบตากัน แต่เขา
ก็ไม่พูดอะไรเลย กระทั่งเข้ามาใกล้เตียงแล้วก็ยังนั่งอยู่อย่างนั้น เขา
เป็นอะไรไป แปลกๆ นะเนี่ย

“ไง—”

สุดท้ายฉันก็ทนไม่ไหว เป็นฝ่ายกล่าวทักขึ้นก่อน แต่ทาคุยะคุง
กลับเอาแต่มองฉันด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ไม่พูดอะไร ฉันเริ่มกระวน-
กระวาย อารมณ์ไม่ดีหรือ หรือว่าโกรธฉัน ถ้าถามว่าฉันพอจะเดา
ได้ไหมว่าเขาโกรธเรื่องอะไร ก็เหมือนจะนึกออกเยอะเลยแฮะ แต่
ก็คงไม่ใช่เรื่องพวกนั้นหรอกมัง

“นี่ พุดอะไรหน่อยสิ”

ถ้าฉันพุดถึงขนาดนี้แล้วยังไม่พุดอีก ฉันก็ไม่รู้ว่าควรทำอะไรต่อแล้วละ ฉันลองโบกมือให้เขา แต่ทาคุยะคุงยังคงนิ่ง เหมือนคนที่โดนร้ายคำสาปสั่งไม่ให้พุด

ทำอย่างไรดี

“อยากพุดอะไรเธอ”

ฉันพุด พยายามระวังไม่ให้ริมฝีปากกับน้ำเสียงสั่น

“ถ้าเอาแต่นิ่งก็ไม่รู้เรื่องกันพอดี”

แต่ทาคุยะคุงก็ยังไม่พุด

อยากบอกอะไรที่พุดลำบากหรือ

เช่น เขาไม่ยอมมาเจอฉันแล้ว

ฉันพยายามข่มกลั้นความกังวล พยายามพุดต่อด้วยน้ำเสียงแจ่มใส

“พุดออกมาให้ชัดเจนสิ”

ฉันพุดออกไปด้วยท่าทางอย่างที่ผมอยากให้เป็นได้รีเป่ล่าเนะ

“อะไรเล่า”

จู่ๆ ทาคุยะคุงก็พุดขึ้นด้วยน้ำเสียงแหบแห้งจนน่าตกใจ

“...เสียงนั้นมันอะไรกัน”

ฉันถามคำถามสุดแสนธรรมดา

“ร้องคาราโอเกะมากเกินไปนะสิ”

เสียงแหบแห้งเหมือนพอมดเมาในภาพยนตร์แฟนตาซีเลย

ฉันจึงได้แต่ซ้ำ

“...เพราะรู้ว่าเธอต้องซ้ำ ก็เลยไม่อยากพุดไงละ”

ดูเหมือนว่าผลของการที่เขาทำตาม “สิ่งที่อยากทำก่อนตาย” ของฉันที่ว่าอยากร้องคาราโอเกะอย่างบ้าคลั่งจนเสียงแหบเสียงแห้ง

จะทำให้เขากลายเป็นแบบนี้

อะไรของเขาเนะ ฉันคิดขณะที่แอบโล่งใจ

“ร้องไปก็ชั่วโม่งเนี่ยถึงได้กลายเป็นแบบนี้”

“สิบสอง”

“กินานไป”

บางครั้งทาคุยะคุงจะยอมทำตามคำขอของฉันอย่างจริงจังเกินเหตุ ส่งผลให้เกิดเรื่องน่าหัวเราะเช่นนี้ขึ้นมา

วันนั้นไม่รู้ว่าการเปิดปากพูดทำให้เขาทรมานมากหรืออย่างไร ทาคุยะคุงจึงแทบไม่พูดอะไรเลย เพียงแค่แสดงปฏิกิริยาตอบรับเสียบบๆ กับสิ่งที่ฉันพูด ดูท่าคงไม่พร้อมที่จะพูดอะไรเป็นเรื่องเป็นราว หรือว่าที่อุตสาหะมาถึงห้องพักผู้ป่วยนี้ก็เพื่อให้ฉันได้ฟังเสียงย่าแย่นั่นกันนะ

แสงแดดของฤดูร้อนสาดส่องผ่านหน้าต่างเข้ามากระทบร่างของทาคุยะคุง ก่อให้เกิดเป็นเงาชัดเจน เขาเป็นคนเนือยๆ ฉันจึงไม่สามารถสัมผัสความรู้สึกของเขาได้อย่างแจ่มชัด แต่ไม่รู้ทำไมเขาถึงได้ให้ความสำคัญกับฉันนัก

ทาคุยะคุงคิดอย่างไรกับฉันกันแน่

อยากถาม แต่พูดไม่ออก

เพราะรู้สึกว่าร่าเียมถามออกไป

สมมติว่าฉันกับทาคุยะคุงต่างไม่ได้อยู่ในสภาพนี้ ถ้าเราเป็นเพียงนักเรียนมัธยมปลายในชั้นเรียนเดียวกัน และได้เจอกันตามห้องเรียนไม่ใช่ห้องพักผู้ป่วยเหมือนตอนนี้ ความสัมพันธ์ของเราจะแตกต่างไปหรือไม่ สมมติว่าฉันไม่ได้ป่วย แต่เป็นเพียงนักเรียนมัธยมปลายธรรมดาๆ คนหนึ่ง

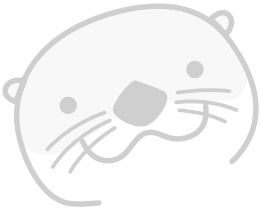
เราจะได้แวะคาเฟ่ที่ไหนสักแห่งระหว่างทางกลับจากโรงเรียน และใช้เวลาช่วงสั้นๆ ในฤดูร้อนอันแสนร้อนนี้ด้วยกันรึเปล่า

ฉันคิดถึงความเป็นไปได้ที่ไม่มีทางเป็นไปได้จริง และพลันรู้สึกตัวขึ้นมาว่า ความเป็นไปได้ที่ละม้ายคล้ายฝันกลางวันซึ่งไม่มีวันมาเยือนอีกเป็นครั้งที่สองนี้ ก็เป็นหนึ่งในองค์ประกอบที่ก่อร่างสร้างชีวิตของฉันในตอนนี้อยู่ขึ้นมาด้วยเช่นกัน

ไม่อยากตายเลย ฉันคิด

ความจริงแล้วฉันอยากอยู่กับทาคูยะคุงให้นานกว่านี้

ฉันจะเก็บความรู้สึกนี้ไว้กับตัวจนวันตาย คิดตั้งนั้นแล้วฉันก็ปิดปากเงียบ

ทดลองอ่าน